

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011200974
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:5011200974.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov 1/ N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., 2/ N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., proti odporcovi Mestu Kysucké Nové Mesto, Námestie slobody 94, Kysucké Nové Mesto, za účasti účastníkov konania 1/ N., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., 2/ W.j, nar. XX.XX.XXXX, bytom S., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. j. 1333/2011-13 z 22. augusta 2011, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 29Sp/34/2011-34 z 09. decembra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 29Sp/34/2011-34 z 09. decembra 2011 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) potvrdil podľa § 250s veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie odporcu č. j. 1333/2011-13 z 22.08.2011, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 13 ods. 5 zákona č. 365/1990 Zb. [správne č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení platnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“)], s poukazom na ustanovenie § 5 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) rozhodol tak, že návrh navrhovateľov v rade 1/ a 2/ na zabezpečenie predbežnej právnej ochrany týkajúcej sa zakázania vykonávania stavebnej činnosti stavebníkov N. a manželky W. na stavbe rodinného domu až do právoplatného skončenia konania vo veci zamietol.

Krajský súd po tom, čo sa vyporiadal s prípustnosťou súdneho preskúmania napadnutého rozhodnutia odporu podľa § 250l a nasl. OSP vychádzajúc z ustanovenia § 5 OZ a jeho účelu mal za to, že opravný prostriedok navrhovateľov proti rozhodnutiu odporcu nie je dôvodný.

Krajský súd mal za to, že riešenie právneho stavu veci cez § 5 OZ tak, ako sa tohto domáhajú navrhovatelia, v zásade nie je možné. Poukázal na to, že je nespochybniteľné, že v konaní pod sp. zn. 21S/2/2010 Krajský súd v Žiline rozhodol o odklade vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného

úradu v Žiline č. 2009/01849/KRA zo dňa 30.10.2009, a to až do právoplatného skončenia veci vedeného pod sp. zn. 21 S/2/2010. Podľa názoru súdu nerešpektovanie odkladu vykonateľnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nie je možné riešiť cez inštitút poskytnutia predbežnej ochrany podľa § 5 OZ, nakoľko v danom prípade už ide o posúdenie právneho stavu veci. Podľa názoru krajského súdu, je teda celkom zrejmé, na základe čoho chcú navrhovatelia zakázať pokračovať v stavebnej činnosti stavebníkov vo vzťahu k účastníkom konania, ale podľa názoru súdu nie je v kompetencii obce tento právny stav takýmto spôsobom vyhodnocovať a riešiť cez § 5 OZ, a preto odporca rozhodol správne, keď takýto návrh navrhovateľov v rade 1/ a 2/ zamietol.

Aj podľa názoru krajského súdu v návrhu navrhovateľov na poskytnutie ochrany podľa § 5 OZ je fiktívne tvrdenie navrhovateľov do budúcnosti, že navrhovatelia nebudú môcť alebo bude im znemožnená prístavba rodinného domu smerom k ich stavbe, resp. možnosť prestavby rodinného domu ich právnymi nasledovníkmi. Uvedené skutočnosti bolo možné riešiť v rámci stavebného konania. Súd poukázal na to, že v danom prípade nie je možné ani hovoriť o nejakom faktickom pokojnom stave, keď podľa názoru súdu mohol posledný pokojný existujúci stav existovať v čase pred právoplatným stavebným povolením, ktorý ale stav bol narušený pravé vydaním právoplatného stavebného povolenia, Spory účastníkov už v danom prípade podľa názoru súdu prekračujú rámec predbežnej ochrany, ktorú môže obec podľa § 5 OZ poskytnúť. V danom prípade už podľa názoru súdu vzhľadom na tvrdenia navrhovateľov v rade 1/ a 2/ nie je potrebné aby obec skutkový stav dozist'ovala. Nepodstatný je podľa názoru súdu záver správneho orgánu, ktorý je vyjadrený v odôvodnení rozhodnutia, že teda stavebníci nepokračujú v stavbe už zhruba 1 rok, pričom toto nevychádza zo stavu, ktorý by správny orgán vôbec zisťoval. Ale na správny záver správneho orgánu, ktorý zamietol návrh na poskytnutie predbežnej ochrany v zmysle § 5 OZ to nemá žiadny vplyv.

Podľa názoru súdu v danom prípade vzniknutú situáciu navrhovatelia v rade 1/ a 2/ vo vzťahu k účastníkom konania - stavebníkom, ktorí majú realizovať stavebné práce, resp. pokračovať v stavbe rodinného domu po tom ako bol nariadený odklad vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2009/01849/KRA zo dňa 30.10.2009 do právoplatného skončenia konania vedeného pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 21S/2/2010 môžu riešiť podnetom u orgánov činných v trestnom konaní, a to vo vzťahu k mareniu výkonu úradného rozhodnutia. Nerešpektovanie rozhodnutia súdu o odklade vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Žiline podľa názoru súdu má za následok skutočnosť, že stavebníci by nemali pokračovať v povolenej stavbe do právoplatného skončenia konania vo veci pred Krajským súdom v Žiline sp. zn. 21S/2/2010. Je vecou príslušného stavebného úradu [§ 17 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“)], resp. príslušne] Slovenskej stavebnej inšpekcie (§ 123a stavebného zákona) riešiť daný právny stav, pokiaľ nastala situácia (pokiaľ by bolo preukázané, že stavebníci pokračujú po odklade vykonateľnosti daného rozhodnutia v stavebných prácach), že boli „paralyzované“ účinky právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu (stavebného povolenia) a zistiť, či sa stavebníci nedopúšťajú priestupku alebo správneho deliktu v zmysle § 105 alebo § 106 stavebného zákona.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval opravný prostriedok navrhovateľov v rade 1/ a 2/ za neopodstatnený.

O náhrade trov konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia s poukazom na § 250l ods. 2 OSP, § 246c ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi a účastníkom konania ich náhradu nepriznal z dôvodu, že títo si náhradu trov konania neuplatnili.

Včas podaným odvolaním sa navrhovatelia domáhali zmeny napadnutého rozsudku a zrušenia rozhodnutia odporcu ako aj priznania trov konania.

Namietali, že v konaní pred krajským súdom došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

Podľa navrhovateľov im bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom tým, že sa opomenul zaoberať jedným z najpodstatnejším dôkazom, ktorým tvrdili nezákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, ktorým je rozhodnutie samotného Krajského súdu v Žiline v uznesení sp. zn. 20S/142/2010-76 20 dňa 18.03.2011, v ktorom samotný súd poukázal na to, že v týchto prípadoch príslušný orgán verejnej správy poskytuje predbežnú ochranu porušenému právnemu vzťahu, pričom príslušným orgánom treba v danom prípade rozumieť obec ako orgán samosprávy, nie ako stavebný

úrad.

Vytýkali krajskému súdu, že vo svojom rozhodnutí sa týmto svojím uznesením nijako nezaoberal a jeho nedôvodnosť nijako neodôvodnil

Nesprávne právne posúdenie krajského súdu vytýkali v štyroch bodoch:

1. poskytnutie predbežnej ochrany podľa § 5 OZ;
2. riešiť vzniknutú situáciu o nariadení odkladu vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Žiline podnetom u orgánov činných trestnom konaní, a to vo vzťahu k mareniu výkonu úradného rozhodnutia;
3. riešiť vzniknutú situáciu prostredníctvom stavebného úradu § 117 a nasl. stavebného zákona;
4. riešiť vzniknutú situáciu prostredníctvom Slovenskej stavebnej inšpekcie § 123a stavebného zákona; zistiť či sa stavebníci dopúšťajú priestupku alebo správneho deliktu v zmysle § 105 alebo § 106 stavebného zákona.

K jednotlivým bodom odvolania uviedli nasledovné:

Ad 1/ Tvrdili, že sa domáhajú dočasnej ochrany svojich práv v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá bude trvať do právoplatného rozhodnutia údu o usporiadaní faktického a právneho stavu medzi účastníkmi konania. Nechcú teda riešiť právny stav, ktorý je daný rozhodnutím súdu o odklade vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu, ktorý však stavebníci ignorujú, čím porušujú subjektívne základné pravo navrhovateľov na súdnu a právnu ochranu upravenou Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), znemožňujú im uplatnenie práva na spravodlivý proces pred súdom.

Ad 2/ a 3/ Namietali, že riešenie veci prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní nie je možné, pričom doložili uznesenia Obvodného oddelenia Policajného zboru Kysucké Nové Mesto č. ČVS:ORP-945/KM-CA-2010z 09.06.2010 a č. ČVS:ORP-954/KM-CA-2010 zo 14.06.2010 záznam o odložení veci (oznámenia o priestupku) z 19.07.2010 č. j. Výst. 2674/2010-an, ani prostredníctvom stavebného úradu, o čom predložili odpovedi - Nerešpektovanie výzvy zo dňa 28.08.2010 - odpoveď č. j. Výst. 2630/2009-an, žiadosť o zabezpečenie plnenia... sp. zn. 2010/00571/KRA a odpoveď Krajskej prokuratúry Žilina sp. zn. Kd 126/10-10 zo dňa 07.09.2010.

Ad 4/ Podľa navrhovateľov nie je možné riešiť uniknutú situáciu ani prostredníctvom Slovenskej stavebnej inšpekcie, o čom predložili jej odpoveď o dňa 21.01.2011, sp. zn. 18/2011- SSI67/2, ktoré považujú za nezákonné.

Pokiaľ krajský súd poukázal na to, že mali svoje požiadavky uplatniť v stavebnom konaní stavebné úrady vo svojich rozhodnutiach poukazovali na uplatnenie koncentračnej zásady, ako účastníci konania zdôraznili, že medze uplatnenia koncentračnej zásady v stavebnom konaní predstavuje zásada legality upravená v § 3 a § 46 stavebného poriadku s tým, že i keď účastník konania neuplatnil niektorú z námietok lehote určenej stavebným úradom pre jej podanie, prípadne najneskôršie na ústnom pojednávaní, neznamena to, že napadnutým rozhodnutím môže byť porušený zákon alebo jeho vykonávacía vyhláška.

Pokiaľ krajský súd uviedol, že ich tvrdenie je len fiktívne, tvrdenie do budúcnosti, a to, že nebudú môcť pristaviť rodinný dom alebo bude im znemožnená pristavba rodinného domu smerom k domu stavebníkov, resp. možnosť prestavby rodinného domu ich právnym nasledovníkom, vzniká podľa názoru žalobcov nebezpečný precedens, ktorý nemá oporu v zákone. Trvali na tom, že stavbou stavebníkov bude zničený ich stavebný pozemok a poukazujúc na ochranu vlastníckeho práva mali za to, že dôležitá je prevencia s cieľom vytvárania rovnocenných podmienok pre umiestnenie susedných stavieb.

Namietali, že sa tohto uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 20S/142/2010-76 zo dňa 18.03.2011 sa mali obrátiť na mesto ako orgán verejnej správy nie na stavebný úrad, zatiaľ čo podľa napadnutého rozsudku sa majú obrátiť na všetky iné správne orgány len nie na Mesto Kysucké Nové mesto ako orgán verejnej správy a mali za to, že tieto rozhodnutia si protirečia, pričom nerešpektovanie rozhodnutia súdu odklade výkonu rozhodnutia nemožno uplatniť ani v exekúcii.

Účastníci konania vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie zotrvali na svojom stanovisku, že práve navrhovatelia sa aj v odvolaní schválnosťami za každú cenu snažia zabrániť im v stavbe rodinného domu, pričom týmito schválnosťami práve oni porušujú základné práva a slobody účastníkov upravené v ústave.

Sú presvedčení o tom, že právo na ochranu ľudských a ústavných práv v Slovenskej republike nemajú

len „znalci“ svojich práv manželia Kubalovci, ale všetci občania tohto štátu, mali za to, že nemožno súhlasiť so subjektívnymi názormi navrhovateľov, že stavebný úrad nemal účastníkom vydať stavebné povolenie. Úvahy navrhovateľom o budúcom využití stavieb považovali za nezmyselné a naznačujúce iba enormnú snahu ich autorov obhájiť svoje argumenty.

Podľa účastníkov z doteraz uvedeného je zrejmé, že v stavbe rodinného domu pokračujú podľa právoplatného stavebného povolenia, a ak im odvolatelia úmyselnými nepravdami a schválnosťami a fotografovaním súkromia zneprijemňujú život, nielen že porušujú ich práva chránené ústavou, ale dopúšťajú sa aj spáchania priestupku proti občianskemu spolužitiu.

V doterajšom konaní je podľa účastníkov dostatočným spôsobom preukázané, že ich vlastníctvo k stavebnému pozemku parc. č. KN 4156 /67, k. ú. Kysucké Nové Mesto a postup podľa stavebného povolenia je nespochybniteľný. Túto skutočnosť nie sú schopní „stráviť“ odvolatelia len preto, že oni v minulosti mali záujem predmetný pozemok kúpiť do svojho vlastníctva, a to je dôvod ich postupu, v ktorom za akúkoľvek cenu, účelovo a tendenčne sa snažia zmariť výstavbu rodinného domu.

Z doteraz uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací orgán odmietol odvolanie odvolateľov a potvrdil napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľov písomne vyjadril tak, že má za to, že krajský súd vo veci rozhodol správne, že navrhovateľom nebola odňatá možnosť konať pred súdom, a že odvolaní neuvádzajú nové skutočnosti vo veci, odvolávajú sa na pôvodný žalobný návrh a na skutočnosti v ňom uvedené.

Poukázal na to, že na podnet navrhovateľov ani Okresná prokuratúra Žiliny nezistila, resp. nepoukázala na nesprávny postup Mesta Kysucké Nové Mesto pri vybavovaní predmetnej veci.

Poukázal i na nezáväznosť rozhodnutia obce podľa § 5 OZ pre súd s tým, že po preskúmaní všetkých dôkazov, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia obce, mal za to, že nedošlo k porušeniu pokojného stavu u navrhovateľov v 1/ a 2/ rade.

Na základe uvedených skutočností mal za to, že odvolanie navrhovateľov v 1/ a 2/ rade nie je dôvodné, a preto navrhol odvolaciemu orgánu odvolanie navrhovateľov v 1/ a 2/ rade odmietnuť a rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom včítane zberného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžp/11/2011 dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie odporcu, ktorým rozhodol podľa § 5 Občianskeho zákonníka.

Podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka ak došlo k zrejmému zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci. Obec môže predbežne zásah zakázať alebo uložiť, aby bol obnovený predošlý stav. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde.

Ochranu proti tomu, kto právo poruší (porušuje) alebo ohrozí (ohrozuje), poskytuje teda aj obec. Obec neposkytuje ochranu akémukoľvek porušeniu či ohrozeniu práva, ale iba takému, ktoré nastalo tým, že sa bez právneho dôvodu zasiahlo do doterajšieho pokojného stavu, ktorý bol pred zásahom. Ide o ochranu doterajšieho stavu bez toho, aby obec skúmala, či ten, kto zasiahol do pokojného stavu, je na to oprávnený, alebo nie.

K zrejmému zásahu do pokojného stavu v zmysle § 5 Občianskeho zákonníka spravidla dôjde pri protiprávnom konaní. Obnovenie predošlého stavu by bolo možné spravodlivo požadovať len v prípade, pokiaľ by bolo evidentne preukázané, že zmenený stav, ktorý nastal v dôsledku nejakého konania, znamená zásah do subjektívnych občianskych práv a je v súvislosti s protiprávnym konaním

porušovateľa, t. j. je možné takto vzniknutý stav považovať za závadný stav, ktorý nie je možné objektívne tolerovať. Avšak aj pri preukázaní takéhoto stavu, môže obec len predbežne zásah zakázať alebo uložiť aby bol obnovený predošlý stav, avšak z predbežnej povahy rozhodnutia obce vyplýva, že to nie je možné dosiahnuť uložením konkrétnej povinnosti - rozhodnutím na plnenie.

Obec nemôže ochranu poskytnúť v takom prípade, ak sa zasiahlo do pokojného stavu v dôsledku vykonateľného súdneho rozhodnutia alebo na základe úradného rozhodnutia, či povolenia.

Skutkovým základom pre rozhodnutie obce je posledný pokojný stav, ktorý existoval pred zrejým zásahom. Obec zisťuje a rieši len skutkové otázky. Obec neskúma a ani nemôže skúmať, komu právo skutočne patrí, aká je právna pozícia jednotlivých strán. Tieto otázky môže preskúmať a rozhodnúť o nich iba súd.

Ak obec dôjde k záveru, že došlo k zrejmemu zásahu do pokojného stavu, rozhodne tak, že sa tým dosiahne obnovenie stavu, ktorý existoval pre zásahom. Obec teda neskúma právny stav, platnosť právnych vzťahov, ale len posudzuje faktický stav, ktorý sa zásahom tretej osoby zmenil oproti doterajšiemu stavu. Ide o tzv. posesórnu ochranu, v rámci ktorej vydá rozhodnutie, ktoré musí mať náležitosti podľa § 46 a nasl. SP.

Obec sa v konaní nezaobrá otázkou, či zásah do pokojného stavu bol po práve alebo v rozpore s ním. Zisťuje iba, či boli splnené podmienky požadované Občianskym zákonníkom pre rozhodnutie. Tieto podmienky sú dve, a to:

- a) zrejme porušenie pokojného stavu - za také porušenie je treba považovať zásah, ktorý nevylučuje pochybnosti, že sa ním mení pokojný stav (posledný). Typické sú najmä zásahy v oblasti tzv. susedských práv (§ 127 OZ.);
- b) existencia pokojného stavu - ide o fakticky, posledný pokojný stav pred zásahom. Rozsah poskytnutej ochrany je opätovne daný predmetným ustanovením Občianskeho zákonníka.

Podľa nej je obec oprávnená zásah do pokojného stavu:

- a) zakázať,
- b) rušiteľovi uložiť, aby obnovil posledný pokojný stav,
- c) zakázať a Občianskym zákonníkom, aby obnovil posledný pokojný stav.

Posledne uvedená možnosť nie je síce výslovne v zákone uvedená, nič menej ju nemožno, podľa povahy veci, vylúčiť.

Výrok rozhodnutia by mal zodpovedať § 5 OZ. Predbežne sa zakáže zásah do posledného pokojného stavu, ktorý sa opíše, alebo sa uloží obnovenie predošlého stavu, ktorý sa takisto musí presne opísať, prípadne sa obe tieto zákonné možnosti kombinujú podľa povahy prípadu. Iný výrok je neprípustný. Právoplatné rozhodnutie je po uplynutí lehoty na plnenie, ktorá sa v ňom musí uviesť, vykonateľné a podľa povahy uloženej povinnosti ho vykoná správny orgán alebo súdny exekútor.

Z ustanovenia § 5 posledná veta treba vyvodiť, že ochrana prostredníctvom obce je iba dočasná, resp. predbežná. Zákon každému subjektu, do práv ktorého sa zasiahlo, umožňuje domáhať sa súčasne alebo následne ochrany aj na súde.

Vzhľadom na ochranu, ktorú poskytuje obec, a na jej povahu, možno vyvodiť, že rozhodnutie obce podľa § 5 má úplne iný charakter ako rozhodnutie súdu, a preto občianskoprávny súd nie je a ani nemôže byť viazaný rozhodnutím obecného úradu vydaného podľa § 5 OZ.

V danom prípade vznikla sporná otázka, akým spôsobom možno reálne zabezpečiť odklad výkonu stavebného povolenia a zabezpečiť čoho sa navrhovatelia domáhajú - zabrániť stavebníkom pokračovať v stavbe podľa právoplatného s rozhodnutia, vykonateľnosť ktorého bola súdom odložená podľa § 250c OSP.

Odklad vykonateľnosti rozhodnutia predstavuje zabezpečovací procesný prostriedok. Vo všeobecnosti sa pod vykonateľnosťou rozumejú účinky rozhodnutia štátneho orgánu umožňujúce núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť (právo) na plnenie obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne. V správnom procesnom práve sa do pojmu vykonateľnosť

rozhodnutia zahŕňa aj vznik subjektívneho oprávnenia alebo práva, ktoré priamo vykonáva oprávnený účastník (napr. stavebné povolenie). Vykonateľnosť administratívnych rozhodnutí, ktoré podliehajú preskúmaniu v správnom súdnictve závisí od procesného predpisu upravujúceho postup orgánu, spravidla verejnej správy, pri ktorom sa vydávajú vykonateľné rozhodnutia, t. j. rozhodnutia, ktorými sa priznáva právo, zaväzuje na povinnosť alebo postihuje majetok. Rozhodnutie správneho súdu o povolení odkladu vykonateľnosti treba považovať za výnimočné rozhodnutie. Výnimočnosť tohto procesného úkonu správneho súdu spočíva v tom, že takýmto pôsobením súdnej moci sa paralyzujú účinky právoplatného, a teda vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu, ktoré sa až do jeho zrušenia v súdnom konaní považuje za zákonné (prezumpcia zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov).

Keďže v danom prípade, ako vyplýva z obsahu spisu, realizáciu odkladu výkonu rozhodnutia nebolo možné v danej veci zabezpečiť orgánmi činnými v trestnom konaní (nejde o trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia (§ 348 Trestného zákona) ani v stavebnom konaní (nejde o priestupok podľa § 106 stavebného zákona), postup podľa § 5 OZ by prichádzal do úvahy za splnenia zákonom stanovených podmienok, ako sú popísané vyššie.

Odvolaniu navrhovateľov však nebolo možné vyhovieť, nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 25.01.2012, sp. zn. 2Sžp/11/2011 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 13.01.2011, č. k. 21S/2/2010-193, ktorým bola ako nedôvodná zamietnutá žaloba navrhovateľov, ktorou sa navrhovatelia domáhali zrušenia stavebného povolenia na stavbu „Rodinný dom, elektrická, vodovodná, kanalizačná a plynov prípojka“ vydaného pre stavebníkov N.. a manželku W., obaja bytom S., vydaného stavebným úradom Mestom Kysucké Nové Mesto, č. j. Výst. 2630/2009-an z 28.07.2009 a potvrdeného rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2009/01849/KRA zo dňa 30.10.2009. Konanie 21S/2/2010 právoplatne skončené 06.03.2012.

Účinky odkladu vykonateľnosti rozhodnutia trvajú do rozhodnutia o zákonnosti preskúmaného správneho rozhodnutia. Po doručení tohto konečného rozhodnutia zanikajú bez ohľadu na výsledok konania. Ak sa napadnuté rozhodnutie zruší, končí sa aj jeho vykonateľnosť. Zamietnutím žaloby sa končí odklad vykonateľnosti z iného dôvodu.

Vychádzajúc z uvedeného neboli splnené podmienky ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka, nakoľko právoplatným skočením konania o preskúmanie zákonnosti stavebného povolenia vydaného účastníkom manželom N.. a W. účinnosť uznesenia Krajského súdu v Žiline z 02.06.2010, č. k. 21S/2/2010-57 o odklade vykonateľnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2009/01849/KRA zo dňa 30.10.2009 zanikla.

Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania ani jeho doplnenia doručenému najvyššiemu súdu dňa 29.11.2012, pretože neobsahujú žiadne nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli niečo zmeniť na zisteniach a záveroch rozhodnutia najvyššieho súdu.

Za tejto situácie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nezostávalo nič iné, ako podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP rozsudok krajského súdu ako vo výtoku vecne správny potvrdiť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľom nepriznal ich náhradu, nakoľko boli v súdnom odvolacom konaní neúspešní a odporcovi a účastníkom konania preto, lebo im zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.